

Dragi gospod Doropoljski!

Danes sem se Vam namenila pisati. Prejšnji mesec Vam nisem mogla pisati, ker sem imela desno roko bolno. Jako rada čitam Vaš »Zvonček«, posebno pa mi uga-ja kотиček. Pišem Vam drugič kaj več. Prosim, ako bi tudi mene uvrstili v svoj kottiček!

Prav srčno Vas pozdravlja
vdana Vam

Justina Pogačarjeva.

Odgovor:

Ljuba Justina!

Sodim, da Tvoja roka ni še popolnoma zdrava, kar mi razodeva Tvoja pisava. Vzlic temu tudi Tebe uvrščam v svoj kottiček v pričakovanju, da mi pošlješ prihodnje pismo lepše po vsebini in obliki.

Cenjeni gospod Doropoljski!

Moja sestra Nada je že dolgo naročena na »Zvonček«. Vedno mi je iz njega presbirala povesti, ki sem jih vselej z veseljem poslušal. Sedaj hodim v III. r. vadnice in ga že sam čitam. Posebno mi je ugajala povest »Gašpar, Mihec in Baltazar«.

Prosim, če priobčite to pismo in to sliko, ki sem jo sam narisal!

Pozdravlja Vas

Boris Bezenšek,

Odgovor:

Ljubi Boris!

Tvoje pismo priobčujem, ne morem pa porabiti sličice, ker si jo narisal s svinčnikom in s preveč nežnimi črtami. Posnetka take risbe nam tvornica ne more napraviti.

Velecenjeni gospod Doropoljski!

Naročnica sem že eno leto na »Zvonček«, zaradi tega mi je dolžnost, da se tudi jaz enkrat oglasim. Upam, da se dobi tudi za moje pismo prostorček v Vašem kottičku. V jeseni sem izpolnila deseto leto. Obiskujem V. razred tukajšnje šole. Imam dva bratca. Starejši Dimitrij se dnevno vozi v Ljubljano ter obiskuje IV. realko. Mlajši Božidar pa hodi tukaj v II. razred.

Vsi trije prav radi čitamo »Zvonček«. Sedaj imamo zabavo s sankanjem. Šolski otroci bomo priredili igro »Pogumni Tonček«. Za enkrat pišem le malo, drugič pa, ako mi dovolite, Vam pišem obsirnejše.

Poklone pošilja

vdana

Ženica Rebčeva.

učenka v Litiji.

Odgovor:

Ljuba Ženica!

Pač naporno je za Tvojega brata, da se mora vsak dan voziti v Ljubljano v šolo. Toda takih slučajev je sedaj prav mnogo. Poznam dijaka, ki hodi vsak dan nad uro daleč do postaje, potem pa se vozi v Ljubljano. To so splošne nepravilnosti zaradi pomanjkanja stanovanj in zaradi visokih cen, ki jih ne morejo starši vedno zmagovati. Sicer pa so taki dijaki lahko prav posebno ponosni na svoje uspehe, ki jih dosežejo v šoli. Vse življenje ne bodo pozabili na te nepravilnosti svojih mladih let. Koliko lepše je Tebi in Tvojemu mlajšemu bratu!

Spoštovani gospod Doropoljski!

Pišem Vam prvič. Rada bi se z Vami seznanila kakor drugi kottičkarji. Odslej Vam hočem, če dovolite, redno dopisovati.

Hodim v VI. raz. ljudske šole. Imam jako dobro učiteljico, gdč. Pilbachovo. Izmed vseh predmetov me zanima najbolj zgodovina. Jako rada izdelujem tudi ženska ročna dela. Imam dva brata in eno sestro.

Večkrat mi uide misel tam preko Krasa. Jaz še vedno upam, da bodo naši tlačeni slovenski bratje osvobojeni. Če ne v kratkem, pa vsaj čez čas. Tako mislim jaz. Kaj menite Vi?

Sveti večer je, ko Vam to pišem. Brata, ki sta prišla domov na božične počitnice, delata jaslce. Prijetno-gorko je v sobi. Mati ropota v kuhinji s posodami in peče potice. Tako je pri nas na Sveti večer. Toda pri mnogih ga ni. Nimajo gorško zakurjene sobe, da bi si ogreli zamrle ude. Mraz je pri njih tovariš in lakota tovarišica. Mislim namreč na ubogo rusko deco. Meni

se jako smili. V naši šoli pridno nabiramo zanj. Bog daj, da bi se ji kmalu obrnilo na bolje!

S spoštovanjem!

Anica Romšakova,
učenka VI. razreda v Kranju.

Odgovor:

Ljuba Anica!

Že večkrat sem poudarjal, da ne smemo zaradi sedanje žalostne usode svojih neosvobojenih bratov obupati. Ti, ki si še mlada, lahko učkaš dobo, ko bodo združeni z nami. Na to osvobojenje se mora naša mladina pripravljati. Razvijati se in rasti mora v telesnih in moralnih krepostih, da bo jaka, zdrava, zvesta in zavedna. Vsako naše dejanje naj vodi ljubezen do domovine in misel na neosvojene brate!

*
Velecenjeni gospod!

Imam z »Zvončkom« tako veselje, da Vam moram pisati dolgo pismo. Prosim, oprostite, da Vas nadlegujem. Pošiljam Vam povest »Zaklad za Triglavom«.

Med Triglavom in Vršcem je dolina, polna peska in kamenja. Dolina seza do Šmarjetne glave, in v njej je skrito bogastvo. Štirioglasta plošča, devet črevljev dolga, sedem široka, tri črevlje debela, pokriva zaklad. Okrog in okrog je daleč vse golo, sam pesek in kamen, na desno in levo visoke skaline. Ne trava ne kako zelišče ne zraste tu. Dostikrat vse poletje ne skopni sneg. Tedaj ni mogoče najti prostora z zakladom. Le malo dni je torej v letu, da bi prišel človek do zaklada. Divja žival, brzonožni kozel ima tu svoja pota. Druge žive stvari ni sem. Poizkušali so že pastirji, da bi našli ploščo in izkopali zaklad, ali nihče še ni dozdej premaknil kamena.

Šla sta некоč skozi Krmo gor dva človeka iz doline. Eden je bil star lovec, drugi je bil pastir. Bila sta že blizu pravega prostora. Bilo je neke nedelje meseca avgusta. Preden se lotita dela, se hočeta utrujena malo odpočiti na pesku, ki se melje od Triglava. Kar začujeta čudno bobnenje ob skalovju. Zdelo se jima je, kakor bi bil močan veter potegnil onostran skalin. Zemlja se je stresla pod njima, kamenje se je vallo z vrhov in pesek jima je bežal izpod nog.

Obeh je bilo groza in strah in še bolj potem, ko sta zagledala belega konja. Hipoma je stala čudna žival na prostoru, kjer sta hotela kopati. Nazadnje pa ju je zakrila še gosta megla. Šla sta nevede kam; konj je bil vedno pred njima, kamor sta se obrnila. Na desno in na levo so bile same skalnate stene ali pa so zi-

jali globoki prepadi. Čez dalje časa pa sta stala vrhu kamenitega hrbita, od koder se je videlo na Velo polje. Konjske prikazni ni bilo več. Kako in kam je bila izginila, nista vedela, tudi steze, koder sta hodila, ni bilo več. Srečna sta bila, da sta prišla iz neznanega kraja. Komaj sta zlezla s skale na ravan. Prišla sta na planino do koč in pastirjev upehana in preplašena, kakor bi se borila s smrtjo.

Vsem lovcem, ki so zašli v ta kraj, se je že slabo godilo, čeprav niso imeli namena kopati zaklada. Tako je starega lovca, ki je vedel za vsako stezico, takorekoč za vsak prostorček in za vsako skalo v gorah, jelo motiti, ko je nekdanj prišel tja blizu tiste plošče, pod katero leži zaklad. Zmedlo se mu je, da ni vedel, kam bi se obrnil. Hodil in iskal je, na katerem kraju je Krma, in šele čez dolgo časa je dospel na hrbet, kjer se mu je odprl znani svet.

Dozdej se še nikomur ni posrečilo, da bi bil samo pogledal rumeno zavedljivo zlato pod ploščo. Nekdanj pa pride človek, ki bo tako srečen, da vzdigne zaklad. Tako si pripovedujejo stari lovci in pastirji. Pravijo, da bo moral biti izvrsten strelec, človek brez bojazni in strahu. S Šmarjetne glave bo moral zadeti s prvo kroglo konja, drugače bo slabo zanj. Že pred prvim solničnim svitom mora strelec čakati na svojem prostoru, in ko obsijejo solnčni žarki belo grivo čarobne živali, mora puška počiti. Strelec mora prej ugledati konja nego konj njega. V svoji krvi bo žival poginila, smrtno zadeta bo še izkušala človeka zmotiti in mu zmešati pamet, toda onemogla bo obležala. Zaklad bo smel človek izkopati in odnesti. Toliko bo dobil zlata, da ljudje ne bodo vedeli, kam z njim. Iz kapelj konjeve krvi pa bodo zrastle cvetice, goličaricam podobne, in se bodo zasejale po vseh golih robovih, po vseh kotlih, izpod snega bodo poganjale in jele cvesti. In ko jih bo jedla na paši živina, ostane vedno zdrava. Ljudje jih bodo trgli in nosili pri sebi, kakaj sreča bo spremljala tistega, kdor si bo sam poiskal in natrgal prijazno cvetočih cvetic.

Prosim, dajte to pismo v svoj ljubeznivi kotiček! Če hočete, Vam napišem tudi povest o junaku Odiseju. Prosim Vas, če jo smem, kakaj ta je šestkrat tako dolga.

S spoštovanjem in pozdravom

Vaš vdani kotičkar

Vojteh Jager,

Odgovor: učence v Mariboru.

Ljubi Vojteh!

Povest o Odiseju mi lahko pošlješ. Porabim jo pač, kadar pride vrsta nanjo!